

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: AR

Strona pozwana: Cooper International Spirits LLC, Établissements Gabriel Boudier SA, St Dalfour SAS

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 lit. b) oraz art. 10 i 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego, który nigdy nie wykorzystywał tego znaku i którego prawa do tego znaku wygasły wraz z upływem okresu pięciu lat po opublikowaniu jego rejestracji, może uzyskać naprawienie szkody wynikłej z naruszenia praw do znaku, podnosząc negatywny wpływ na podstawową funkcję jego znaku towarowego spowodowany używaniem przez osobę trzecią, przed dniem wygaśnięcia praw, oznaczenia podobnego do wspomnianego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług identycznych z tymi, dla których znak ten został zarejestrowany, lub do nich podobnych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 299, s. 25.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 27 lipca 2018 r. w sprawie T-101/17, Apple Distribution International / Komisja Europejska, wniesione w dniu 11 października 2018 r. przez Apple Distribution International

(Sprawa C-633/18 P)

(2018/C 436/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Apple Distribution International (przedstawiciele: S. Schwiddessen, H. Lutz, Rechtsanwälte, N. Niejahr, Rechtsanwältin, A. Patsa, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości;
- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja dotyczy Apple w sposób bezpośredni i indywidualny;
- przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania w celu wydania orzeczenia co do istoty; oraz
- nakazanie Komisji pokrycia jej własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez Apple w ramach tego postępowania oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Apple podnosi, że zaskarżone postanowienie jest obarczone naruszeniami prawa:

- Po pierwsze, Sąd przeinaczył i pominął właściwe dowody w ramach oceny, czy zaskarżona decyzja ma znaczny wpływ na pozycję konkurencyjną Apple na rynku świadczenia usług wideo na żądanie w Niemczech⁽¹⁾.
- Po drugie, Sąd nieprawidłowo zastosował prawne kryterium oceny indywidualnego oddziaływania poprzez stwierdzenie, że Apple nie należy do zamkniętej grupy przedsiębiorstw, które można było zidentyfikować w dniu wydania zaskarżonej decyzji na podstawie kryteriów właściwych dla członków wspomnianej grupy.

- Po trzecie, Sąd naruszył art. 119 jego regulaminu postępowania oraz art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości, gdyż nie przedstawił powodów, dla których stwierdził, że: (i) dowody przedstawione przez Apple w celu dokonania oceny wpływu, jaki rozpatrywana pomoc może mieć na jej pozycję konkurencyjną na rynku świadczenia usług wideo na żądanie w Niemczech są niewystarczające; oraz (ii) istnienie indywidualnego oddziaływania musi być ustalone w odniesieniu do momentu, w którym zaskarżony środek został opracowany, przyjęty i wprowadzony w życie na szczeblu krajowym.
- Po czwarte, Sąd naruszył prawo Apple do obrony poprzez oparcie się na uwagach Komisji przedłożonych w odpowiedzi na pytania Sądu, co do których Apple nie miała możliwości przedstawienia swego stanowiska.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/2042 z dnia 1 września 2016 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.38418 – 2014/C (ex 2014/N), którą Niemcy zamierzają wdrożyć na rzecz wsparcia produkcji i dystrybucji filmów (Dz.U. 2016, L 314, s. 63).

Skarga wniesiona w dniu 11 października 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-635/18)

(2018/C 436/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i A.C. Becker, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI do dyrektywy 2008/50/WE ⁽¹⁾, przekraczając w sposób systematyczny i ciągły począwszy od roku 2010 roczną wartość dopuszczalną dla dwutlenku azotu (NO₂) w 26 strefach oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza (DEZBXX0001A aglomeracja Berlina, DEZCXX0007A aglomeracja Stuttgartu, DEZCXX0043S rejon Tybinga, DEZCXX0063S rejon Stuttgartu, DEZCXX0004A aglomeracja Fryburga, DEZCXX0041S rejon Karlsruhe [bez aglomeracji], DEZCXX0006A aglomeracja Mannheim/Heidelberg, DEZDXX0001A aglomeracja Monachium, DEZDXX0003A aglomeracja Norymbergi/Fürth/Erlangen, DEZFX0005S strefa III środkowej i północnej Hesji, DEZFX0001A aglomeracja I [Ren-Men], DEZFX0002A aglomeracja II [Kassel], DEZGLX0001A aglomeracja Hamburga, DEZJXX0015A Grevenbroich [zagłębienie węgla brunatnego w dorzeczu Renu], DEZJXX0004A Kolonia, DEZJXX0009A Düsseldorf, DEZJXX0006A Essen, DEZJXX0017A Duisburg, Oberhausen, Mülheim, DEZJXX0005A Hagen, DEZJXX0008A Dortmund, DEZJXX0002A Wuppertal, DEZJXX0011A Akwizgran, DEZJXX0016S obszary miejskie i wiejskie Nadrenii Północnej-Westfalii, DEZKXX0006S Moguncja, DEZKXX0007S Wormacja/Frankenthal/Ludwigshafen, DEZKXX0004S Koblencja/Neuwied) oraz godzinową wartość dopuszczalną dla NO₂ w dwóch z powyższych stref (DEZCXX0007A aglomeracja Stuttgartu, DEZFX0001A aglomeracja I [Ren-Men]);
- stwierdzenie, że od dnia 11 czerwca 2010 r. Republika Federalna Niemiec nie wywiązywała się z obowiązków ciążących na niej na mocy art. 23 ust. 1 akapity drugi i trzeci w związku z sekcją A załącznika XV do tej dyrektywy, a w szczególności z obowiązku upewnienia się, aby w 26 rozpatrywanych strefach okres przekroczenia był jak najkrótszy;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Od roku 2010 Republika Federalna Niemiec przekraczała w sposób ciągły i systematyczny – określone w załączniku XI dla NO₂ – roczną wartość dopuszczalną oraz godzinową wartość dopuszczalną w odpowiednio 26 i 2 strefach, co stanowi naruszenie art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy.